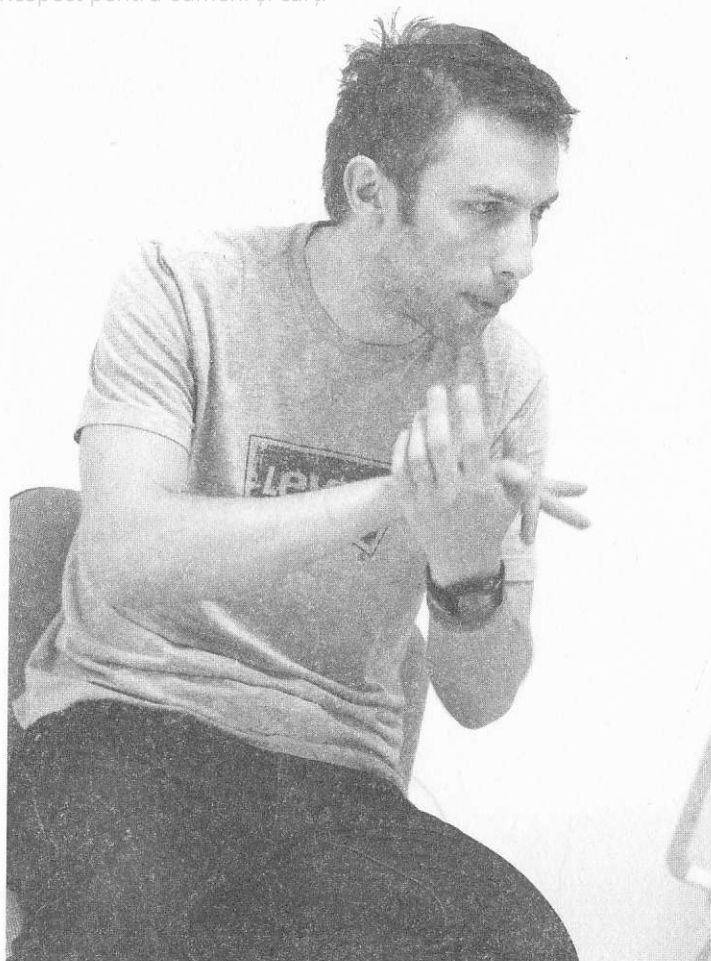

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Oricât de serios pare în societate, Daniel Zărnescu este etern ciufulit și umblă cu cărți de aventură în *ghiozdan*, ducând o viață dublă în mod constant.

DANIEL ZĂRNEȘCU

BASTARDUL

Stepout
Publishing House

În același timp, îi mulțumesc soției mele, Marina, care îmi suportă toanele, de fiecare dată când decid să mai scriu “încă” o carte.

Liliana Zăvoeanu mi-a corectat gramatical textul, departe de a fi infailibil. Liviu Berecz mi-a “copt” coperta și a aranjat în pagină cuvintele mele tocmai din Danemarca. Alina Militaru mi-a desenat hărțile, în creion, cu o tușă fină de artist.

Poate părea exagerat să mulțumesc celor care au citit cartea înainte de a fi publicată, care și-au dat cu părerea, care au corectat-o, care au pus diacritice. O carte, însă, nu poate să ia naștere doar prin forța unui singur om. Este nevoie de un trib întreg pentru asta, iar eu sunt mândru de al meu.

Greșelile, în schimb, îmi aparțin numai mie. Promit să fiu mai bun de atât.

CUPRINS

PARTEA I - UCIGAȘUL DE REGI	11
PARTEA II - MĂGARUL	121
EPILOG - UN ULTIM MARȘ	261
NOTĂ ISTORICĂ	273
MULȚUMIRI	289

UNU

Dacia Malvensis,

anul 1023 Ab urbe condita (270 AD)

Mâinile mele erau mânjite până la cot aproape de sângele lui Hades, calul care mă purtase mai bine de șase ani pe spatele lui. Își dădea sufletul scoțând niște zgomote sinistre, ca de porc înjunghiat, și bătând aerul cu picioarele, încercând să se ridice. Avea ochii dați peste cap și probabil că își dădea seama că nu o să mai alerge în galop vreodată.

În primă fază am avut nevoie de câteva secunde să îmi dau seama dacă sunt rănit, dar în afară de câteva vânătăi și un țiuit groaznic în urechi, nu aveam nimic.

În spatele meu tribul tervingilor se apropia, tăind pe oricine le stătea în cale. O încurcasem.

Am pus mâna pe gâtul calului, în timp ce am scos pumnalul.

“Este în regulă, Hades. Așa a fost să fie.”

Pentru o clipă s-a liniștit, auzindu-mi glasul. Am lipit

fruntea de pielea lui udă, încercând să nu plâng. Timpul a stat în loc.

I-am tăiat jugulara, vena aia care pulsa, în căutarea vieții care fugea de el. A tremurat scurt și a mai scos un sunet gălgâit, groaznic, care avea să îmi urmărească visele ani de zile din acel moment.

“Ne vedem dincolo!”, i-am spus, cu ochii în lacrimi.

Apoi m-am ridicat, căutând să înțeleg care este situația mea. Aveam de gând să trăiesc sau să mor luând viața altcuiva decât Hades cu mine. Undeva în lateral mai era o rămășiță din infanterie, zeci de soldați care luptau dezorganizat, simțind că se apropie finalul.

Am încercat să ridic, cu greu, un scut al unui soldat cu capul secționat, care zăcea lângă mine. Mâna lui rămăsese încheștată pe interiorul scutului și nu avea de gând să se despartă nici chiar după moarte de el. I-am tăiat degetele cu pumnalul, am apucat scutul, l-am ridicat. Apoi am luat și un gladius de pe jos, o sabie romană. Am cântărit-o rapid, pentru că nu eram obișnuit cu ea. Și am tulit-o în fugă spre frații mei, care cedau pas cu pas.

Flavius, generalul legiunii, țipa la oamenii lui. Trecuse la munca de jos, își ținea și el scutul ridicat și dădea ordine în stânga și în dreapta.

“Soldaaaati! În linie! Acum!”, a urlat el, timp în care mi-am pus umărul în scut, am ridicat sabia și m-am poziționat lângă un roman care ținea poziția. Din spate s-a auzit o voce groasă, de om obosit.

“Rezistaaaaati! Vin acum.”

Și linia noastră a început să se formeze. Trei oameni.

Cinci. Nouă. Începeam să arătăm a o unitate. Un val de săgeți a venit înspre noi, dar am pus genunchiul jos și am tras capul la cutie. N-a căzut niciun om în urma săgeților. De undeva de lângă mine, din linia formată, un soldat a ridicat un corn și a sunat din el. Zeci de soldați veneau în fugă către noi. Era semnul de regrupare.

Un roman alerga către noi cu un picior rupt, trăgând disperat de scut, ca să intre în linie. În spatele lui, în galop, cu sabia ridicată, venea un terving. Și-a luat elan și a lovit cu sete în coiful fugarului. Au ieșit scânteii amestecate cu sânge. Soldatul a căzut în genunchi. După care tervingul a lovit calul cu călcâiele și l-a îndreptat către noi.

“Țineți liniaaaa!”, am strigat.

Câteodată, când te afli în mijlocul bătăliei, mintea îți joacă feste și iei decizii necugetate. Deja linia noastră era formată din jumătate de centurie, ca număr, iar el - un singur călăreț cu calul lui. Și venea direct către noi. Către mine!

Am lăsat scutul jos.

“Soldaaaat!”, s-a auzit vocea disperată a lui Flavius, din spatele meu. “Ce faci? Scutul sus! Ține linia!”

Atunci m-a recunoscut, pentru că i-am simțit nervii până în spatele urechilor. Dacă ar fi fost lângă mine, m-ar fi sfâșiat cu mâinile goale.

“Tiberiuuuuus! Mișcă-ți curul înapoi și ține linia! E un ordin!”

Dar nu l-am ascultat. Am ridicat sabia și m-am aruncat în direcția calului. Hades murise de mâna mea și nu aveam de gând să îl las fără un companion. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Tervingul ținea sabia cu dreapta, așa că înainte

să primesc lovitura, am înfipt-o pe a mea în gâtul calului și m-am aruncat în dreapta mea, ca să mă feresc de lovitură.

Calului i s-au înmuiat picioarele și, din elan, a căzut în cap. Apoi s-a rostogolit, cu picioarele în sus, făcând o tumbă, a morții, pe care o știam și o văzusem de atâtea ori. Călărețul zburase la metri buni de cal, direct în scuturile ridicate ale legionarilor. Unul dintre ai noștri, care se afla cel mai aproape de el, mecanic, a tras de scut într-o parte și a înfipt gladiusul în gâtul celui căzut de două ori la rând, ca măsură de siguranță.

Nu mai aveam nici sabie, nici scut și, în fața noastră, se vedea linia de infanterie inamică apropiindu-se.

DOI

Înconjurat de cavaleria pretoriană, undeva în spatele luptei, generalul-împărat Aurelian ardea de nerăbdare să termine odată cu tervingii și să se ocupe de lucruri mai serioase. La început fusese reticent în a-i urmări peste Dunăre, dar apoi și-a dat seama că, dacă voia să aibă liniște în campaniile următoare, trebuia să scape de goți o dată pentru totdeauna.

În nordul imperiului întreaga Galie și Britanie formaseră un imperiu separat, numind un împărat propriu. Asta era o problemă, nu ce făcea în ținutul ăla uitat de orice zeu. Cât despre veștile dinspre Siria, erau înfricoșătoare de-a dreptul. O femeie, Zenobia, se înscăunase drept împărăteasă și, sub numele de Imperiul de la Palmira, rupsese din coasta Imperiului Roman provinciile Siriei, Egiptului, Palestinei și numeroase alte orașe din zonă. Asta însemna o criză de alimente, dacă nu o rezolva rapid.

Grea moștenire, gândi Aurelian, scărpinându-se în părul scurt și țepos, tuns militarăște. Imperiul Roman

era precum un lup încolțit. Puțin peste 1000 de ani de la nașterea Romei și urmașii lui Romulus și ai primilor 100 de patres făcuseră bucățele tot ce primiseră. Imperiul rupt în trei, triburi de goți în Peninsula Italică amenințând însăși Roma. Plus 15 împărați, cu el al 16-lea, în 35 de ani, însetați de putere și mai interesați de războaiele interne și de eliminarea adversarilor, decât de imperiu și de siguranța granițelor.

Aurelian respiră profund, încercând să se liniștească. Avea o carieră militară ireproșabilă, văzuse multe la viața lui, dar ce văzuse la Roma, acolo unde se luau deciziile, întrecuse orice închipuire. Armata avea prea multă putere, asta era adevărul. Putea să doboare și să ridice împărați mai repede decât numeri copii într-o familie de viță nobilă.

Totul a început cu Severus, asasinat de către armată.

Maximinus, asasinat de Garda Pretoriană.

Gordian, al II-lea, ucis în luptă, de către trupele lui Maximinus.

Primul împărat Gordian, tatăl, s-a sinucis când a aflat de moartea fiului.

Pupienus, asasinat de Garda Pretoriană.

Balbinus, asasinat de Garda Pretoriană.

Gordian al III-lea, "copilul-împărat", ucis și el probabil de către Filip.

Filip Arabul, ucis în luptă de Decius.

Decius, ucis de triburile gotice.

Hostilian, fiul lui, mort în mai puțin de jumătate de an de la numire, de plagă.

Trebonianus Gallus, ucis de propriile trupe.

Aemilian, și el ucis de propriile trupe.

Valerian, capturat de către persani în bătălia de la Edessa, primul împărat capturat de către inamici! O dură lovitură primită de Roma.

Gallienus, ucis de propriile trupe și el.

Claudius, după un an de la numire, mort de plagă.

Și Quintilius, fratele lui Claudius, ucis de mine, își șopti Aurelian, căutând vinovat privirile celor din jurul lui. Dar toți ochii erau ațintiți asupra bătăliei. Zâmbi, amărât, de cum se încheie povestea.

15 împărați de la Severus încoace, cu Aurelian, 16. Iar cei mai mulți dintre ei muriseră din cauza pretorienilor sau a diverșilor generali de armată, cu ambiții mai mici sau mai mari. Iar concluzia la poezia cu numele ultimilor împărați, învățată de Aurelian pe de rost, venea la fel de logică precum fusese toată cariera lui militară de până atunci. Nu cumva și Aurelian era un simplu nume de pe o listă?

Și chiar dacă ar fi fost, important era ca imperiul să rămână în picioare. De-asta se afla în Dacia, în ultima bătălie, cea mai importantă, pe care o ducea cu goții și cu regele lor, Canabaudes. Cumva o să se sfârșească toată povestea asta, iar dacă va reuși să unească imperiul, încă o dată, următorul pas va fi să desființeze, o dată pentru totdeauna, Garda Pretoriană. Prea mulți împărați uciși de către garda care trebuia să îi protejeze.

Aurelian râse în interiorul lui. *Prea mulți împărați uciși de domnii care sunt în jurul meu și care au jurat să mă protejeze cu viața lor. Mai în siguranță aș fi în prima linie de infanterie, în fața lui Canabaudes. Sau, de altfel, oriunde aș*

Respect Dar decizia fusese luată cu zeci de ani în urmă, când, într-o noapte ceva mai rece decât de obicei, visase că el va pune stop întregii nebunii. Șoaptele legiunilor pe care le conducea în luptă deja le auzise, dar le respinsese de fiecare dată cu brutalitate.

“În ritmul în care apar împărați din fiecare bordel din imperiu, ai putea fi și tu unul. Și am fi noi la putere!”

O voce. Apoi mai multe. Pe când trecea Alpii, cu trupele, un comandant îi spusese, într-o discuție privată:

“Generale, dacă vreodată se ajunge în situația în care să fii numit împărat de către senat, voi fi alături de tine până la moarte.”

“Taci!”, i-a spus atunci Aurelian. “Ești nebun? E lumea plină de trădători. Atât ne mai lipsește, să fim și noi unii. Imperiul are nevoie de stabilitate mai mult ca niciodată.”

Dar sămânța fusese plantată. A început să se viseze împărat și salvator al întregului imperiu. Cel care spune stop invadatorilor, dar și uneltirilor. Ajunsese acolo cu multă răbdare. Iar acum simțea fiori reci pe corp de fiecare dată când se băga în pat. Nu știa dacă se va mai trezi vreodată. Dacă nu cumva un asasin își va face loc în cortul lui de campanie și își va înfige pumnalul în inima lui, în timp ce doarme. Sau, mai simplu de atât, dacă proprii lui comandanți nu ar scoate sabia și i-ar face de petrecanie.

Nici mâncarea nu mai avea gust, de luni bune. Cum să mănânci când știi că fiecare înghițitură poate fi de fapt otrava mult așteptată de către alt general care se crede, și el, salvator al imperiului?

Bătălia părea pe final, însă. Tervingii subțiaseră liniile pe centru și pe una dintre laterale, special ca să poată sparge flancul stâng roman și să înainteze către el. Era o încercare de totul sau nimic, dar Aurelian reacționase bine, mișcând rezervele în zona atacată. Forțele s-au echilibrat și romanii începeau să câștige teren.

“Gata!”, își spusese Aurelian. “Ești soldat și prea mult gândit mai mult strică. Tu trebuie să faci ce știi mai bine, adică să înfrângi inamicii pe câmpul de luptă. De restul se ocupă zeii.”

Un călăreț venea în galop către împărat. Avea ceva în avântul lui, ceva pe care Aurelian îl văzuse de foarte multe ori.

“Imperatore, am învins. Doi soldați din Legiunea a XIII-a Gemina l-au omorât pe Canabaudes. Tervingii fug.”

TREI

“E Canabaudes!”

Asta auzisem, imediat cum am văzut că tervingii se retrag. Au început chiote și lovituri de gladius în scuturi. Am văzut cu coada ochiului cum cavaleria a dat atacul și a continuat să îi hărțuiască. Dar noi eram extenuați, așa că majoritatea soldaților s-au pus în fund ca să-și tragă suflul. Eu eram lângă calul pe care îl doborâsem, verificam dacă mai respiră. Gladiusul își găsise loc prin vene până la mâner, urcând în sus, prin țesutul moale, cum nici nu aș fi visat. O lovitură extrem de norocoasă, dacă m-ai fi întrebat pe mine.

Nu a durat mult până a apărut Flavius. Și-a scos casca și a aruncat-o pe jos, ținând la mine:

“Ce căcat este asta, ar trebui să pun să fii biciuit! Niciodată un soldat nu iese din linie, când se află în poziție defensivă. Biciuitul este cea mai mică pedeapsă, ar trebui să comand executarea ta și să îți decimez întreaga unitate.”

Nu mai vorbea generalul, vorbea fratele meu vitreg.

Dispăruse calmul lui proverbial. Nu știu de ce, dar deseori aveam senzația că numai eu sunt capabil să îl scot din pepeni. Când era în fruntea legiunii, era un monument de profesionalism, disciplină și autocenzură. Lângă mine devenea la fel de nesuferit cum fusese întreaga noastră copilărie, arțăgos și plin de resentimente.

“Iertare, generale!”, am spus, ridicându-mă în picioare, în fața lui.

De undeva din spate a venit un centurion cu fața plină de un sânge negru, amestecat cu pământ, care mai lăsa să i se vadă doar ochii, albicioși și mici, undeva prea jos în raport cu fruntea.

“Generale Flavius, tervingii fug în toate direcțiile. Se pare că l-am ucis pe Canabaudes, regele goșilor tervingi...”

Am citit suprindere pe fața fratelui meu. Și-a recăpătat controlul și s-a întors către centurion, încercând să înțeleagă informația.

“Ești sigur?”

“Este acolo!”, a arătat centurionul la câțiva metri distanță, către un corp întins pe jos. Era nebunul pe care îl aruncasem eu de pe cal. Cel care mă atacase.

Ne-am dus chiar lângă el. Casca aurie, cu o coadă bogată din păr de cal, sărise la mai bine de zece metri distanță. Avea părul deschis la culoare, lung, prins și el într-o coadă. Barba și mustața, de aceeași culoare, blond murdar, musteau a sânge. Avea gura deschisă, prin care descopereai câțiva dinți lipsă, probabil pierduți tot în luptă. Cămașa de zale îi acoperea corpul, lăsând mâinile libere, fără protecție, iar picioarele erau înfășurate într-o